

Cartea lui Daniel – Numărul șaizeci și unu

Dezvăluirea țesăturii profetice: înțelegerea viziunilor lui Daniel, a legământului și a timpului pecetluirii în zilele de pe urmă

Jeff Pippenger
2024-01-25

Gabriel a venit la Daniel în capitolul nouă ca să-i dea pricepere și înțelegere cu privire la cele două vedenii care fuseseră prezentate în capitolul opt.

Iar el m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: „Daniele, am venit acum să-ți dau pricepere și înțelegere. La începutul rugăciunilor tale a ieșit porunca, iar eu am venit să ți le fac cunoscut; căci ești preaiubit. De aceea, înțelege cuvântul și ia aminte la vedenie.” Daniel 9:22, 23.

E le hore Daniele a be le “kutloisiso” eo a neng a e hloka, Gabriele o ile a mo bolella hore a utloisise “taba” le “pono.” “Taba” e ne e le pono ea ho hatakelo ha sehalalele le lebotho, ’me “pono” e ne e le pono ea ketsahalo ea la 22 Mphalane, 1844. Khaitsemi White le eena o totobatsa lipono tsena tse peli ha a re tsebisa hore Daniele o ne a batla ho utloisisa kamano pakeng tsa botlamuoa ba lilemo tse mashome a supileng le lilemo tse likete tse peli le makholo a mararo. Lilemo tse mashome a supileng ke tsona tseo Gabriele a li khethollang e le “taba,” ’me “pono” e ne e le lilemo tse likete tse peli le makholo a mararo. Daniele o emela “ba bohla” ba matsatsi a ho qetela, ha Gabriele a fana ka tlhaloso ea lilemo tse likete tse peli le makholo a mararo. “Ba bohla” ba lemoha bobeli ba “taba” le “pono” tlhalosong ea Gabriele; ba khopo bona ha ba utloisise. Ba-Millerite ba ile ba utloisisa “taba” le “pono,” empa ka mokhoa o lekanyelitsong feela.

Patru sute nouăzeci de ani de timp de probă au constituit o perioadă întemeiată pe patru sute nouăzeci de ani de răzvrătire împotriva legământului „de șapte ori”, reprezentat în Leviticul douăzeci și cinci și douăzeci și șase. Cei șaptezeci de ani de robie au fost suma tuturor anilor în care țării nu i s-a îngăduit să se bucure de odihna ei.

Săptămâna în care Hristos a întărit legământul cu mulți a fost o ilustrare a controverselor legământului Său, așa cum este reprezentată prin două perioade de o mie două sute șaizeci de zile. Acea săptămână profetică a fost împărțită de cruce, care simbolizează sigiliul lui Dumnezeu.

„რა არის ცოცხალი ღმერთის ბეჭედი, რომელიც მის ხალხს შუბლზე ედება? ეს არის ნიშანი, რომლის წაკითხვაც ანგელოზებს შეუძლიათ, მაგრამ არა ადამიანთა თვალებს; რადგან დამღუპველმა ანგელოზმა უნდა იხილოს ეს გამოსყიდვის ნიშანი. გონიერ გონებას ნანახი აქვს კალვარიის ჯვრის ნიშანი უფლის მიერ შვილებად მიღებულ ძეებსა და ასულებზე. ღვთის რჯულის დარღვევის ცოდვა მოხსნილია. მათ აცვიათ საქორწილო სამოსელი და მორჩილნი და ერთგულნი არიან ღვთის ყველა მცნების მიმართ.“ Manuscript Releases, ტომი 21, 52.

Săptămâna aceea a preînchipuit două perioade de o mie două sute șaizeci de ani, despărțite la legea duminicală din 538, (semnul fiarei), în care păgânismul și apoi papalitatea au călcat în picioare sanctuarul și oștirea. Timp de o mie două sute șaizeci de zile, Hristos Și-a dat mărturia, apoi, pentru

alte o mie două sute șaizeci de zile, Hristos a dat aceeași mărturie prin ucenicii Săi. Timp de o mie două sute șaizeci de ani, Satana și-a dat mărturia prin păgânism, iar apoi, pentru alte o mie două sute șaizeci de ani, Satana și-a dat mărturia prin papalitate.

Legământul care, prin neascultarea vechiului Israel, a devenit „cearta” lui Dumnezeu a fost legământul din Leviticul, capitolul douăzeci și cinci, care expunea odihna țării și jubileul ce trebuia să fie sărbătorit în fiecare al patruzeci și nouălea an.

Și Domnul a vorbit lui Moise pe muntele Sinai, zicând: „Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: Când veți intra în țara pe care v-o dau, țara să țină un sabbat pentru Domnul. Șase ani să-ți semeni ogorul și șase ani să-ți tai via, și să-i aduni roadele; dar în anul al șaptelea să fie un sabbat de odihnă pentru țară, un sabbat pentru Domnul: să nu-ți semeni ogorul și să nu-ți tai via. Ceea ce va crește de la sine din secerișul tău să nu seceri și strugurii viei tale netăiate să nu-i culegi, căci este un an de odihnă pentru țară. Și sabbatul țării să vă fie hrană: pentru tine, pentru robul tău și pentru roaba ta, pentru slujitorul tău plătit și pentru străinul care locuiește la tine; și pentru vitele tale și pentru fiarele care sunt în țara ta, tot rodul ei să fie hrană. Și să numeri șapte sabbate de ani, de șapte ori șapte ani; și timpul celor șapte sabbate de ani să-ți fie patruzeci și nouă de ani. Atunci să faci să sune trâmbița jubileului în ziua a zecea a lunii a șaptea; în ziua ispășirii să faceți să sune trâmbița în toată țara voastră. Și să sfințiți anul al cincizecilea și să vestiți libertate în toată țara pentru toți locuitorii ei: acesta să fie un jubileu pentru voi; și fiecare să se întoarcă la moșia lui și fiecare să se întoarcă la familia lui. Anul al cincizecilea să vă fie un jubileu: să nu semănați, nici să nu secerati ceea ce crește de la sine în el, nici să nu culegeți strugurii viei netăiate. Căci este jubileul; să vă fie sfânt: să mâncați rodul lui direct de pe câmp. În anul acestui jubileu, fiecare să se întoarcă la moșia lui.” Leviticul 25:1–13.

Prima perioadă a profeției celor două mii trei sute de ani, asemenea săptămânii în care Hristos a întărit legământul și celor patru sute nouăzeci de ani, este în mod direct asociată cu „cele șapte vremi” din Levitic, capitolele douăzeci și cinci și douăzeci și șase.

Să știi, dar, și să înțelegi că, de la darea poruncii pentru restaurarea și zidirea din nou a Ierusalimului până la Mesia, Prințul, vor trece șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni; piața va fi zidită din nou, și zidul, chiar în vremuri de strâmtorare. Daniel 9:2.

Șaizeci și nouă de săptămâni, începând din 457 î.Hr., te aduc la botezul lui Hristos și la începutul săptămânii în care El a întărit legământul, care era legământul „pricinii” lui Dumnezeu. Dar a existat o săptămână de săptămâni (patruzeci și nouă de ani), care a fost izolată de cele șaizeci și nouă de săptămâni prin expresia „șapte săptămâni și șaizeci și două de săptămâni”. Începând din 457 î.Hr., trebuiau să fie patruzeci și nouă de ani, o referire clară la legământul din capitolul douăzeci și cinci al Leviticului și la sărbătoarea jubileului. Acei patruzeci și nouă de ani nu erau doar un simbol al ciclurilor jubileului, ci și al Cincizecimii, care este a cincizecea zi ce urmează celor patruzeci și nouă de zile ale sărbătorii săptămânilor.

पच्चीस सौ बीस वर्षों के साथ, जिन्हें लैव्यव्यवस्था छब्बीस में “सात काल” के रूप में प्रस्तुत किया गया है, तेईस सौ वर्षों के प्रथम उनचास वर्ष, चार सौ नब्बे वर्ष, और वह सप्ताह जसिमें वाचा दृढ़ की गई, ये सब प्रत्यक्ष रूप से जुड़े हुए हैं। तेईस सौ वर्षों की भवष्यद्वाणी का प्रत्येक तत्त्व उन “सात काल” के साथ

प्रत्यक्ष रूप से संबद्ध है, जनिहे एडवेटवाद ने 1863 में एक ओर रख दिया और अस्वीकार कर दिया। “सात काल” जयन्ती-वाचा का एक प्रतीक है, और इसी कारण यह भी ध्यान देने योग्य है कजिब तेईस सौ वर्ष 22 अक्टूबर 1844 को समाप्त हुए, तब ठीक उसी दनि पच्चीस सौ बीस वर्ष भी समाप्त हुए; क्योंकि भूसा ने लैव्यव्यवस्था अध्याय पच्चीस में लिखा:

እርስዎም ለራስዎ ሰባት የዓመታት ሰንበቶችን ይቁጥራሉ፤ ሰባት ጊዜ ሰባት ዓመት፤ የሰባቱም የዓመታት ሰንበቶች ዘመን አርባ ዘጠኝ ዓመት ይሆንልዎታል። ከዚያም በሰባተኛው ወር በአሥረኛው ቀን የኢየሱልዩ መለከት እንዲገፋ ታደርጋለችሁ፤ በጣስተሰረድው ቀን መለከቱ በምድራችሁ ሁሉ ውስጥ እንዲገፋ ታደርጋለችሁ። ዘሌዋውያን 25:8, 9።

Fiecare perioadă profetică din cadrul celor două mii trei sute de ani este asociată în mod direct cu „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, inclusiv ziua în care ambele perioade profetice s-au încheiat. Primii patruzeci și nouă de ani au identificat lucrarea de rezidire și restaurare a Ierusalimului, care urma să fie dusă la îndeplinire când poporul lui Dumnezeu a ieșit din Babilon. Templul a fost terminat înainte de al treilea decret, după cum și templul millerit a fost terminat înainte ca al treilea înger să sosească. Totuși, după 457 î.Hr., „piața” încă trebuia „zidită din nou, și șanțul, chiar în vremuri de strâmtorare”. Ca Alfa și Omega, Isus ilustrează întotdeauna sfârșitul unui lucru prin începutul unui lucru, iar după 22 octombrie 1844, milleriții trebuiau să termine „piața” și „șanțul”, „în vremuri de strâmtorare”.

Roho White anabainisha ukuta halisi wa ulinzi ulioizunguka Yerusalemu kuwa ni ishara ya sheria ya Mungu, na mara tu baada ya Oktoba 22, 1844, waaminifu waliongozwa kuingia katika patakatifu pa mbinguni na kuitambua sheria ya Mungu (ukuta). Ili kuitambua sheria ya Mungu, ikiwemo Sabato, Wamillerite waliongozwa kurudi kwenye agano la Israeli wa kale. Urejesho wa “njia” halisi ni ule urejesho uliotimizwa kiroho wakati Wamillerite waliporudi kwenye “mapito ya zamani” ya Yermia. “Nyakati za taabu” zilizopaswa kuwamo katika kipindi ambamo ukuta na njia viliwekwa zilipaswa kutimizwa baada ya 1844, na Vita vya wenyewe kwa wenyewe vilivyokuwa vikikaribia wakati huo, na vilivyoanza upesi katika historia hiyo hiyo, viliziwakilisha nyakati hizo za taabu.

Dacă ar fi fost credincioși, ar fi ajuns la al cincizecilea an simbolic al jubileului (când robii sunt eliberați), care era reprezentat și prin a cincizeca zi a Cincizecimii (când solia emancipării merge în toată lumea). Dar după 1844, cei mai mulți s-au împotrivit luminii Sabatului, iar în 1863 au respins și solia lui Moise („șapte vremi”), care le fusese vestită de Ilie (William Miller). Cu alte cuvinte, s-au abătut de la „uliță” (vechile cărări) pe care trebuiau s-o dreagă și pe care trebuiau să umble.

Yesu ahora yerekana iherezo ahereye ku ntangiriro, kandi igihe umugani w’abakobwa cumi uzongera gusohora mu minsi y’imperuka, umurimo wo gusubizaho Yerusalemu uzongera gukorwa. “Umuhanda n’inkike” bizubakwa mu “bihe by’amakuba”. Ubu twinjira muri ibyo bihe by’amakuba. Ku wa 22 Ukwakira 1844, hagereranya itegeko ryo ku Cyumweru rigiye kuza vuba; bityo rero, igihe “isaha y’umutingito ukomeye” yo mu Ibyahishuwe igice cya cumi na rimwe izagera, umuhanda n’inkike bizubakwa mu bihe by’amakuba. Ubu tugiye kugaragaza ibyo bihe by’amakuba nk’“ukurakara kw’amahanga” guterwa n’intambara ya Isilamu igenda irushaho

gukaza umurego.

În timp ce explica ceea ce fusese scris mai înainte cu privire la un „timp de strâmtorare”, ea a dat o explicație care este consemnată în cartea Early Writings.

„1. Pe pagina 33 este redat următorul pasaj: «Am văzut că sfântul Sabat este și va fi zidul despărțitor dintre adevăratul Israel al lui Dumnezeu și necredincioși; și că Sabatul este marea problemă menită să unească inimile sfinților iubiți ai lui Dumnezeu, care așteaptă. Am văzut că Dumnezeu are copii care nu văd și nu păzesc Sabatul. Ei nu au respins lumina cu privire la el. Și la începutul timpului de strâmtorare, am fost umpluți cu Duhul Sfânt când am pornit și am vestit Sabatul mai pe deplin.»”

„Această viziune a fost dată în anul 1847, când erau doar foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia puțini socoteau că păzirea lui era de o importanță suficientă pentru a trasa o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. «Începutul aceluia timp de strâmtorare», menționat aici, nu se referă la timpul când plăgile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte de a fi revărsate, în timp ce Hristos Se află în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânia, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, «ploaia târzie» sau învierea din prezența Domnului va veni, pentru a da putere glasului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.” Early Writings, 85.

Există o „scurtă perioadă de timp” care precedă încheierea timpului de probă, când „neamurile se vor mânia, dar vor fi ținute în frâu”. În același timp sosește „ploaia târzie”. „Mânia neamurilor” este un simbol identificat în capitolul unsprezece din Apocalipsa.

Și neamurile s-au mâniat, dar a venit mânia Ta și vremea morților, ca să fie judecați, și să dai răsplata robilor Tăi, prorocilor, și sfinților, și celor ce se tem de Numele Tău, mici și mari; și să prăpădești pe cei ce prăpădesc pământul. Apocalipsa 11:18.

Sora White ayasobanura kuri uwo murongo.

„Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea de a-i judeca pe cei morți erau separate și distincte, urmând una după alta; de asemenea, că Mihail încă nu Se ridicase și că timpul de strâmtorare, cum n-a mai fost niciodată, încă nu începuse. Neamurile se mânie acum; dar când Marele nostru Preot Își va fi încheiat lucrarea în sanctuar, Se va ridica, va îmbrăca veșmintele răzbunării, și atunci cele șapte plăgi de pe urmă vor fi revărsate.

„Am văzut că cei patru îngeri vor ține cele patru vânturi până când lucrarea lui Isus va fi încheiată în sanctuar, și apoi vor veni cele șapte plăgi de pe urmă.” Early Writings, 36.

„Mânia neamurilor” are loc chiar înainte de încheierea timpului de probă, căci este urmată de „mânia lui Dumnezeu”. „Mânia lui Dumnezeu” are loc atunci când se încheie timpul de probă, iar expresia „vremea să-i judeci pe cei morți” se referă la o judecată care are loc în timpul mileniului și nu se referă la judecata celor morți care a început în 1844.

Și am văzut un înger coborându-se din cer, având cheia adâncului și un lanț mare în mâna lui. El a pus mâna pe balaur, pe șarpele cel vechi, care este Diavolul și Satana, și l-a legat pentru o mie de ani. Apoi l-a aruncat în adânc, l-a închis acolo și a pus o pecete asupra lui, ca să nu mai înșele neamurile până se vor împlini cei o mie de ani; iar după aceea trebuie să fie dezlegat pentru puțină vreme. Și am văzut niște tronuri; și s-au așezat pe ele, și li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce fuseseră tăiați capul pentru mărturia lui Isus și pentru cuvântul lui Dumnezeu, și care nu se închinaseră fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunțile lor sau pe mâinile lor; și ei au înviat și au împărășit cu Hristos o mie de ani. Apocalipsa 20:1-4.

Judecata care este „dată” sfinților arată că ei vor rosti judecata asupra celor răi în timpul mileniului, nu că ei sunt judecați.

„În cursul celor o mie de ani dintre prima și a doua înviere are loc judecata celor răi. Apostolul Pavel arată spre această judecată ca spre un eveniment care urmează celei de-a doua veniri. «Nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric și va descoperi sfaturile inimilor.» 1 Corinteni 4:5. Daniel declară că, atunci când a venit Cel Îmbătrânit de zile, «judecata a fost dată sfinților Celui Preaînalt.» Daniel 7:22. În acest timp, cei neprihăniți domnesc ca împărați și preoți pentru Dumnezeu. Ioan spune în Apocalipsa: «Am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele li s-a dat judecata.» «Ei vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăși cu El o mie de ani.» Apocalipsa 20:4, 6. În acest timp are loc ceea ce a fost prevestit de Pavel: «sfinții vor judeca lumea.» 1 Corinteni 6:2. În unire cu Hristos, ei îi judecă pe cei răi, comparând faptele lor cu cartea legii, Biblia, și hotărând fiecare caz potrivit cu faptele săvârșite în trup. Apoi partea de suferință pe care cei răi trebuie s-o îndure este măsurată potrivit cu faptele lor; și este consemnată împotriva numelor lor în cartea morții.

„Satana și îngerii răi sunt de asemenea judecați de Hristos și de poporul Său. Pavel spune: «Nu știți că noi vom judeca pe îngeri?» Versetul 3. Iar Iuda declară că «pe îngerii care nu și-au păstrat starea dintâi, ci și-au părăsit propria locuință, El i-a păstrat în lanțuri veșnice, sub întuneric, pentru judecata zilei celei mari». Iuda 6.

„La sfârșitul celor o mie de ani va avea loc a doua înviere. Atunci cei nelegiuți vor fi înviați din morți și se vor înfățișa înaintea lui Dumnezeu pentru aducerea la îndeplinire a „judecății scrise”. Astfel, revelatorul, după ce descrie învierea celor dreți, spune: „Ceilalți morți n-au înviat iarăși până nu s-au sfârșit cei o mie de ani.” Apocalipsa 20:5. Iar Isaia declară, cu privire la cei nelegiuți: „Ei vor fi strânși cum sunt strânși prinșii în groapă, vor fi închiși în temniță și, după multe zile, vor fi pedepsiți.” Isaia 24:22.” Tragedia veacurilor, 660, 661.

De aceea, este limpede că „mânia neamurilor” se referă la „vremurile de strâmtorare” care vin asupra lumii înainte de încheierea timpului de har și că, atunci când „neamurile se mânie”, ele sunt, în același timp, „ținute în frâu”.

„Am văzut că mânia neamurilor, mânia lui Dumnezeu și vremea judecării morților erau lucruri separate și distincte, urmând una după alta.” Scrieri timpurii, 36.

În vremea când „neamurile se mânie”, ploaia târzie începe să cadă.

„În acel timp, în vreme ce lucrarea mântuirii se apropie de încheiere, necazul va veni peste pământ, iar neamurile se vor mânie, totuși vor fi ținute în frâu pentru a nu împiedica lucrarea celui de-al treilea înger. În acel timp, «ploaia târzie», sau înviorarea de la fața Domnului, va veni pentru a da putere glasului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte plăgi de pe urmă vor fi vărsate.” Early Writings, 85.

Există un moment când „neamurile se mânie”, dar ele sunt, în același timp, „ținute în frâu”. Atunci Hristos Își întemeiază împărăția slavei Sale, căci El Își întemeiază împărăția în timpul ploii târzii.

„Ploaia târzie vine peste cei care sunt curați — atunci toți o vor primi, ca odinioară.”

„Când cei patru îngeri vor da drumul, Hristos Își va întemeia împărăția. Nimeni nu primește ploaia târzie decât aceia care fac tot ce pot.” Spalding and Magan, 3.

Cele două pasaje anterioare din Early Writings arată că, atunci când neamurile se mânie și, simultan, sunt „ținute în frâu”, cei patru îngeri rețin cele patru vânturi. Prin urmare, mânia neamurilor este reprezentată ca fiind „cele patru vânturi”. Ea a mai arătat că, în vremea când cei patru îngeri țin în frâu neamurile mâniate, avea să vină ploaia târzie. Perioada de timp care începe atunci când vine ploaia târzie, care este și momentul când neamurile se mânie, însă sunt ținute în frâu, continuă până când Se ridică Mihail și se încheie timpul de probă al omenirii. Acea perioadă de timp este perioada în care mântuirea se încheie și, prin urmare, reprezintă ultima lucrare a lui Hristos în Locul Preasfânt, care este identificată ca perioada de timp în care El fie șterge păcatele oamenilor, fie numele lor din cărțile judecății. Acea perioadă de timp, când îngerii țin cele patru vânturi, este timpul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii.

Islam ya ta Woe ya uku ni yo nguvu ambayo “huwakasirisha mataifa,” na Woe ya uku ilifika tarehe 11 Septemba, 2001, lakini mara Islam “ilizuiwa.” “Upepo wa mashariki” ni ishara ya Uislamu, na Isaya anautambulisha “upepo wa mashariki” kuwa ni “upepo mkali,” ambao Mungu “huuzuia” (hufunga). Vita vya Uislamu vinaonyeshwa mara kwa mara kama mwanamke aliye katika utungu wa kuzaa, kwa maana ni vita vinavyozidi kuongezeka vilivyoanza tarehe 11 Septemba, 2001, wakati malaika mwenye nguvu wa Ufunuo kumi na nane alishuka, kama ilivyodhihirishwa kwa kuangushwa kwa majengo makubwa ya Jiji la New York.

“이제 내가 뉴욕이 해일에 휩쓸려 없어질 것이라고 선언하였다는 말이 나오는가? 이것은 내가 결코 말한 바가 아니다. 나는 그곳에 큰 건물들이 층층이 올라가는 것을 바라보며 이렇게 말하였다. ‘주께서 일어나사 세상을 크게 흔드실 때에 얼마나 무서운 장면들이 벌어지겠는가! 그때에 요한계시록 18:1-3의 말씀이 성취될 것이다.’ 요한계시록 18장 전체는 세상에 닥쳐올 일에 대한 경고이다. 그러나 뉴욕에 어떤 일이 닥칠 것인지에 관하여 나는 특별한 빛을 받은 것이 없고, 다만 한 가지 아는 것은 언젠가 그곳의 거대한 건물들이 하나님의 능력의 뒤엎으심과 전복하심으로 말미암아 무너져 내릴 것이라는 사실이다. 내게 주어진 빛으로 볼 때, 세상에는 멸망이 다가오고 있음을 나는 안다. 주의 한 마디 말씀, 그분의 강하신 능력의 한 번의 접촉만으로도 이 거대한 구조물들은 무너질 것이다. 우리의 상상으로는 가히 헤아릴 수 없는 두려운 장면들이 벌어질 것이다.” Review and Herald, July 5, 1906.

Pe hărțile din 1843 și 1850, Islamul este reprezentat ca „cai de război”. În capitolul nouă din Apocalipsa, unde este prezentat Islamul primei și al celei de-a doua Vai, caracterul Islamului este identificat prin numele regelui Islamului.

Și aveau peste ele un împărat, pe îngerul adâncului, al cărui nume în limba ebraică este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apollyon. Apocalipsa 9:11.

Versetul, care este capitolul NOUĂ, și versetul UNSPREZECE, identifică profetic faptul că, fie că este reprezentat în Vechiul Testament (ebraica), fie în Noul Testament (greaca), caracterul islamului este Abaddon sau Apollyon. Ambele nume înseamnă „distrugere și moarte”.

„Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal înfuriat care caută să se smulgă și să năvălească peste fața întregului pământ, purtând nimicire și moarte în calea sa.” Manuscript Releases, volumul 20, 217.

Cele patru vânturi sunt calul mânios al profeției biblice, care caută să se dezlănțuie. Una dintre caracteristicile profetice ale calului mânios este că este ținut în frâu, dar caută să se dezlănțuie și să aducă „distrugere și moarte” peste întregul pământ.

Vom continua să abordăm aceste subiecte în articolul următor.

„O, de ar avea poporul lui Dumnezeu simțul nimicirii iminente a mii de cetăți, acum aproape cu totul dedate idolatriei! Dar mulți dintre cei care ar trebui să vestească adevărul își acuză și își condamnă frații. Când puterea convertitoare a lui Dumnezeu va veni asupra minților, se va produce o schimbare hotărâtă. Oamenii nu vor mai avea nici o înclinație de a critica și de a dărâma. Ei nu vor mai sta într-o poziție care împiedică lumina să strălucească spre lume. Critica lor, acuzațiile lor, vor înceta. Puterile vrăjmașului se adună pentru luptă. Înaintea noastră stau conflicte aspre. Aproiați-vă unii de alții, frații și surorile mele, apropiați-vă unii de alții. Uniți-vă cu Hristos. „Să nu numiți uneltire tot ce numește poporul acesta uneltire și să nu vă temeți de ceea ce se teme el, nici să nu vă înspăimântați. Pe Domnul oștirilor, pe El să-L sfințiți. De El să vă temeți și de El să vă înfricoșați. Și El va fi un locaș sfânt; dar și o piatră de poticnire și o stâncă de cădere pentru cele două case ale lui Israel, un laț și o cursă pentru locuitorii Ierusalimului. Mulți dintre ei se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor fi prinși în laț și vor fi luați.”

„Lumea este un teatru. Actorii, locuitorii ei, se pregătesc să-și joace rolul în ultima mare dramă. Dumnezeu este pierdut din vedere. Între marile mase ale omeniilor nu există unitate, decât atunci când oamenii se confederează pentru a-și împlini scopurile lor egoiste. Dumnezeu privește. Planurile Sale cu privire la supușii Săi răzvrățiți se vor împlini. Lumea nu a fost dată în mâinile oamenilor, deși Dumnezeu îngăduie pentru o vreme ca elementele confuziei și dezordinii să domnească. O putere de dedesubt lucrează pentru a aduce ultimele mari scene din dramă,—Satana venind ca Hristos și lucrând cu toată amăgirea nelegiuirii în cei care se leagă unii cu alții în societăți secrete. Cei care se lasă pradă pasiunii pentru confederație aduc la îndeplinire planurile vrăjmașului. Cauza va fi urmată de efect.”

„Fărădelegea aproape că și-a atins limita. Confuzia umple lumea, iar o mare groază este pe punctul de a veni curând asupra ființelor omenești. Sfârșitul este foarte aproape. Noi, cei care

cunoaștem adevărul, ar trebui să ne pregătim pentru ceea ce este pe cale să izbucnească asupra lumii ca o surpriză copleșitoare.” Review and Herald, 10 septembrie 1903.